

luješ kněžnu Lucemburskou, sestru krále českého, obrátil jsi své oko příliš vysoko; však tím větším právem shlédl jsem já v nízkost a zimileval si onu lesní vřlu. Nerad mnoho mluvím. Tenkrát jsem pravil: vydej mi dívku a cokoli požádáš, učiním! Pane z Milčína, opakuj to dnes naposledy! Víím, že jest Alba ukryta v domě měšťana Kunšíka, mohl bych jí mocí dosíci, nechci ale dobývat lásky násilím, chci dnes šetřiti práva svých poddaných, chci jednati, chci dobývati zprvu milostí. Přiveď mi Albu a touž hodinu, kdy spočine v mé náruči, učiním tě svým svakem! Svoluješ?”

Heřman se hned na počátku vzpamatoval a ohradil se chladností; po tomto návrhu byl však bez moci. Nevěřil svému sluchu, musil ukonejšit rozčilení, uspořádati své myšlenky, aby opět mohly konat svou povinnost, aby mohl odpověděti.

“Milosti, jest pravda, co jsi řekl?”

“Rei, že učiníš, jak jsem žádal, a zde má ruka, mé královské, bohatýrské slovo, že dostojím svému slovu.”

“Dostojím,” mružel Heřman, “dostojím — a Alba?” Trpící postava nevídné slíčné dívky mihnula se mu před očima, zpomněl na její uděšenou tvář plnou bázně, když prehalala před králem; tygrem jej nazvala, a tygr ten hodlal ji rozdrtit svými spáry. Milovala jej, Heřmana, co svého boha, nenáviděla Jana. přijal ji ve svou ochranu — a teď? Kynula mu odměna: toť zaprodání! Zpomněl na šlechetný svůj vzor, na Žirotína. Přitiskl ruce k upocenému čelu a bolestně zasténal: “Marie, Marie, ach, nemohu!”

“Nuže?” tázal se král.

“Učiním tak.”

Kněžna zkríkla radostně, král pokročil mu vstříc.

“Však s jednou výminkou!”

Jau se zamračil. “Mluv!”

“Bude-li tě, Milosti, následovat dobrovolně.”

“Saint Denis, toť příliš!” propukl konečně král. “Neptám se, miluje-li mne, obejm-li mne vřelou náručí; miluji ji já, obejm ji sám a lásce ji naučím! Svol, pane z Milčína, bezvýminečně!”

“Nemohu!” odvětl Heřman.

Sklamání se objevilo na tváři Janově a chladná odměřenost zmizela. Ještě se ale přemohl a obrátil se ku kněžně. “Marie”, řekl, “on tě miluje, slyšela jsi vše. Posečkám u východu ze zahrady. S bohem, Miličine, přeji ti mnoho rozumu!”

Neplakala, neprosila, jak byl Jan očekával. Pevna předstoupila k Heřmanovi, položila mu ruku na rameno a pohlédla hluboce v jeho oči. “Ty ji nevydáš?” tázala se.

“Nemohu!” odvětl Heřman.

“Proto že ji miluješ!” Blesk vyšlehl z její zraků a osvětlil i vnitro mladého muže.

“Ah!” zvolal. “Proto tedy tvá nemilost, paní má, proto tvá chladnost! O jsem opět šťasten, že to vím, opět mi kyne naděje!” A líbal její něžné ruce. Ponechala mu je.

“Ty jí miluješ?” tázala se opět, však zřejmě pochybuje.

“Ne, nikoli, kněžno! nikoli Marie, celý můj život jen tobě náleží.”

“Tedy ji vydáš?”

Sklonil hlavu. “Marie, nemohu! Poslyš mne, paní má, neodvracuj se. Dívka tato jest anděl, nevinná jako cherub boží, nezkušena, trpící; miluje mne, pravda, nikoli však já, proto jsem jí dvojnásobně povinnen záštitou. Utekla se pod mou ochranu, nenávidí krále, obává se ho, sama jsi viděla, s jakou úzkostí prehalala před ním. Tak neutíká milující dívka, ale holubice před jestřábem. Tehdáž jsem se s ní setkal teprve po druhé, a od onoho dne jsem ji neuzřel. Zde vezmi tyto dopisy a seznáš celou tu divnou bytost: věř mi, že miluji toliko tebe, kněžno, život svůj bych položil za tvou ruku, ale čest svou nikoli. Jsem tím povinen sobě, své nu šlechetnému dobrodinci Žirotínovi, oné dívce i tobě. Ty miluješ, Marie, aspoň si tak jednou ke mně pravila; odervou-li ti srdce, rei sama sobě, nebudeš-li ztracena? A tys kněžna, mocná dcera císaře, majíc sílu, vlastní podporu! Dívka ona jest opuštěna jako chorý člověk v Sahaře. Mohu-liž tak učinit a pozbavit ji poslední ochrany? Poletím do Prahy, a řekne-li jediné slovo, že chce následovati krále, odevzdám ji do jeho rukou; ale jinak — jakým právem mohu rozhodovat nad jejím srdcem, ano životem? Ty mi porozumíš, paní má!” řekl jemně, skoro prosebně. “Souhlasíš?”

“Jdi!” zašeptala kloníc hlavu. “Ona k tomu nesvolí, vím to, já bych jinak nečinila.”

Obejmul ji bouřlivě. Slza nevýslovného bolu splynula po její hrdé tváři, když se mu vyvinula.

“Jsme rozloučení, na vždycky, tuším to! Heřmane, ó kéž se klamu! Tak lehce mohli jsme dosíci toho, o čem jsme oba sotva snít se odvažovali; ale nezazlívám ti, věřím, že mne miluješ! Jdi a číh, jak si pravil!”

Setřásši slzu podala mu ruku, již zulíbal, a kráčela rychle ku brance. Heřman za ní.

“Milosti, nesvolil!” pravila.

Strašná kletba vychrlila se z úst Janových. Pokynul, čtyři zbroj-

noši vedeni panem z Buchsesu obklopili Miličína. “Jsi mým vězněm, pane!” pravil král. “Odevzdej pánu z Buchsesu meč!”

Heřman, jenž ještě před hodinou nebyl by ustoupil ani zbrani katově, podvolil se teď s truchlým úsměvem jebo slovy.

“Napiš list Kunšíkovi; uvolí-li se Alba dobrovolně jíti, budeš propuštěn, ne-li přičti si následky sám. Vzhůru na koně!” zvolal vyšinuv se první na připraveného oře. “S bohem, drahá sestro!” dodal uštěpačně.

Tato beze slzy, však i bez úsměvu, bez opětování bratrova pozdravu a Heřmanovy úklony, ubledlá, pohlížela za odjíždějícími. Stiskla si čelo jemnou svou rukou a zašeptla: “Ztraceno!”

XIII.

Albigenec.

Do Kunšíkova domu vstoupil stařec v taláru. Nepořádek, následek to noční scény, jevil se ještě ve světnici i na tváři manželky měšťanova, jež přišla vstříc hostu.

“Přál bych si mluvit s pánem domu,” řekl příchozí poděkovav na pozdrav panin.

“Je to nemožno, učený pane; manžel můj je vzdálen.”

“Přicházím co posel pána z Miličína.”

Na tváři měšťanky objevil se výraz důvěry. “Tedy mi buď opětně vítán; rač zatím usednout, libo-li čekat. Útok na náš dům dnešní noci jest vinen, že ti nemohu nabídnout zákusek.”

“Byl jsem přítomen, viděl jsem vše,” odpověděl suše stařec. “Za počtu vám děkuji.”

“Snad znáš tedy účel a příčinu té hanebnosti?”

“Vskutku. Účel dobyvatelů byl zmocnit se dívky, jež chováš v domě.”

“Jak ty víš?” tázala se překvapená žena nedůvěřivým tonem.

“Jsem posel Miličínův.”

“Ah ovšem.”

Pádné kroky ozvaly se na schodech. “Hle můj muž!” pravila měšťanka a ukázala na vstupujícího. Ten pohlédl nedůvěřivě na starce, pak na choť. “Posel rytíře z Miličína,” odvětila tato na tázající hled a odstranila se.

“Tys posel pána z Miličína?” tázal se Kunšík.

“Nikoli,” byla odpověď.

“Tedy jsi lhal, co žádáš?”

“Dceru svou: Albu.”

“Ah, ty víš?”

“Vím také, že dnes v noci měla být unešena.”

“Tedy proto — je to ale pravda?”

“Vydej mi dívku, a o pravdě mého tvrzení se přesvědčíš.”

“Jak to?” tázal se Kunšík.

“Noční dobrodruzi přijdou zase, slyšel jsem je v noci.”

“Je-li možno?” vykřikl měšťan, a hledě do těkavých očí starcových neosmělil se pochybovat.

“Lstí neb násilím se jí zmocní.”

“To se nestane! — Lidmilo! nechť se uzavrou vrata, oba čeledínové nechť je ostřeží.”

Tato podivena šla vykonat rozkaz.

Stařec se nevrle pohnul. “Mistře,” pravil, “zjevil jsem ti dost, abys se připravil, teď chci ale, abys vyplnil mou žádost. Mně jde o bezpečnost dívčinu více než tobě. Navrať mi mou dceru, pokud je čas ji odstranit.”

“Tvou dceru? a jakých máš důkazů, abych ti uvěřil?”

Stařec pohlédl na něj hněvivě. “Přiveď ji a přesvědčíš se.” Kunšík se nehýbal. “Aj, obáváš se slabého kmeta?”

“Nikoli, ale bojím se úkladu. Pravíš ale, žeš jejím otcem, líčí a tě podobně, přivedu ti ji tedy; však přísám svatý Václav! že nevyjdeš živ z mého domu, kuješ-li zradu. Pojď!”

Vstoupili prošedše úzkou chodbu do světničky, jejíž okna šla do zahrady. Byla nejzáje v domě hned vedle komory; patrno, že Kunšík pečoval o úkryt svěřené mu dívky. Hlavu majíc opřenu na ruku hleděla Alba zádušně do rozkošného zelena. Měšťan pohlédl pátravě na starce a nepochybňoval už o pravdě jeho tvrzení. Bezvýrazná, chladná tvář kineta oblila se smutkem, tvář jeho se chvěla, když uzřel ztracenou dceru, kterou miloval a přeč určil za obět. Ruce jeho se vztáhly po vlnadné dívce. “Albo!” zvolal hlasem, jenž zrazoval dojmoutí. Dívka se ohlédla. S radostným zvoláním vrhla se do jeho náručí. “Otče! otče!” zajásala objímajíc jej, a z očí perlily se jí slzy. “Tys mi opět navrácen, ach! nebudu tolik nešťastna!” a hladila jeho bílý vlas.

“Tedy’s po mně toužilo, drahé dítě?” tázal se.

“Co den; po tobě, po tiché naší chatě, po milém háji.”

“Nuže, navrátíme se tam.” Alba se zarazila a poznovu se zalilo její oko. “Aj! tyť se toho obáváš?”